

[Niels Helveg Petersen.]

De vanskeligheder, jeg har nævnt, er der nu nok ingen grund til at undervurdere. De ville hver for sig sikkert have spændt mulighederne for at indføre kildeskat til bristepunktet, men de var ikke uovervindelige. Den virkelige vanskelighed og den vanskelighed, der til syvende og sidst fik håbet om kildeskat til 1. januar 1969 til at bryde, var samspillet med EDB-systemet.

Der var under den tidligere regering opstillet en tidplan for samarbejdet mellem lovgivningen og administrationen og Datacentralen. Denne tidsplan måtte, allerede da den blev opstillet, være overordentlig stram, hvorfor Datacentralen da også allerede den 12. februar udtrykte store betænkeligheder og udtalte frygt for, at der sandsynligvis ville blive påført både publikum og myndigheder unødigt mange ulemper, og efter en fornyet gennemgang udtalte Datacentralen den 19. februar, at den så sig i stand til at rykke samtlige tidsfrister til 29. februar, men at til gengæld det fulde beslutningsgrundlag måtte være til stede på denne dato, og at yderligere forsinkelser ikke kunne accepteres. Situationen var med andre ord den 20. februar den, at regeringen fik at vide, at hvis ikke administration og folketing på 9 dage kunne løse de problemer, der stod tilbage, måtte kildeskatten udskydes. Situationen var videre den, at de tidsfrister, den tidsplan, der var opstillet mellem Datacentralen og skattedepartementet, var sprængt allerede i januar måned for de første aftalers vedkommende.

Jeg tror, enhver kan forstå, at det lovgivningsmæssige grundlag ikke kunne skabes på 9 dage fra den 20. til den 29. februar, og den opposition, der vil hævde noget sådant, færdes på tynd is og må svare på det spørgsmål: hvis det var så ligetil en sag at gennemføre den nødvendige lovgivning på kun 9 dage, hvorfor var oppositionen så ikke i stand til i de 9 måneder, den tidligere regering havde til sin rådighed, at præsentere folketinget for løsninger på disse spørgsmål?

Jeg har bemærket, at den tidligere statsminister har kaldt kildeskattens udskydelse en skandale. Når den tidligere statsminister kan kalde det en skandale, at den nye regering ikke kan få skattedepartement, kildeskattedirektorat og folketing til på 9 dage at producere færdige løsninger på meget

vanskelige problemer, så har jeg næsten ikke fantasi til at forestille mig, hvorledes den tidligere statsminister vil karakterisere det forhold, at den tidligere regering lod hengå tiden fra 15. marts til 15. december, 9 måneder, uden at kunne præsentere, uden at kunne barsle med løsninger på disse spørgsmål. Jeg tror derfor, at hvad oppositionen i denne sag har brug for, snarere er selvkritik end kritik. Jeg tror, at man ved voldsomt stormløb mod regeringen i dette spørgsmål undervurderer befolkningens evne til at indse, at der kan være forskel på, hvad der er ønskeligt, og hvad der er muligt.

Det kan være et godt råd undertiden i vanskelige spørgsmål at spørge efter motivet. Hvilket motiv kunne regeringen have til frivilligt at acceptere kildeskattens udskydelse, hvilket motiv overhovedet? Beslutningen om udskydelse har ikke været behagelig, den vil skuffe mange, og der er en risiko for politiske angreb i denne sag. Det er ikke den slags beslutninger, nogen regering bryder sig om, hvorfor befolkningen da også kan være forvisset om, at den kun er truffet, fordi det ganske enkelt var nødvendigt af hensyn til sagens løsning.

Beslutningen om udskydelse af kildeskattens ikrafttræden føles i det radikale venstre som tvingende nødvendig og uundgåelig; men vi ønsker samtidig at beklage, at der under valgkampen var skabt meget stærke forventninger til, at den kunne gennemføres til 1. januar 1969. Forklaringen herpå er, at når det parti, der sidder inde med regeringsmagten, og som er det eneste, der har et intimt kendskab til de administrative forhold, så bestemt og vedholdende hævder, at det kan lade sig gøre, så må andre have lov til at tro derpå. Vi lod os overbevise, selv om vi lige til det sidste før valget havde næret tvivl, en tvivl, som finansministeren ganske affejede med sine bemærkninger, da ikrafttrædelsesloven til kildeskatten var til første behandling.

Efter at det den 20. februar var blevet klart, at kildeskatten ikke kunne gennemføres til 1. januar 1969, undersøgte regeringen andre muligheder for at forkorte ventetiden. Regeringen undersøgte, om 1. juli 1969 var en brugbar dato for at sætte kildeskatten i kraft. Det måtte opgives. Man undersøgte dernæst, om det var muligt at overgå til samtidighedsskat allerede fra